

ΑΘΗΝΑ

άνοιξε έν. μπακάλιο στη «χώ-
ρα» και πραγματικώς προόδε-
ψε και εξώφλησε τους δανειστές
του, έγέμιζε τό μαγαζί του με
περισσότερα πράγματα και στο
τέλος έπήρε κι' αυτός την τριβή
και έγινε «έμπορος»...
(Απόλυθεί)

ΟΙ ΠΟΙΗ-

ΤΗΣ ΜΑΣ

ΡΕΝΟΥ ΜΑΡΓΑΡΙΤΗ

Η ΠΑΤΡΙΔΑ ΜΑΣ

Τό κώμα ραίνει τά πόδια της κι' ό
Γίγας ψειλορειτης
ράθυμα λές απ' τή πολλή γάρκη
του ήλιοκαρμάτου
γέρνει κι' αυτός έρωτικά στην άγκα-
λιά της Κρήτης
ακούοντας τό ρυθμικό τραγούδι του
κρημίου!

ΠΕΣ ΜΟΥ...

Μές μου καρδιά μου έρημη
που απελπισιά σε δέρονει
και είσαι πάντα σκοτεινή,
και παραπονεμένη

Ποιά είναι τό παράπονο
που τόσο σε ξεσχίζει
και μια ήμέρα μιά στιγμή
δέν έννοεί νά φύγη;

Μή τάχα είν' ή λύπη σου
πως είσαι ραγισμένη
κι' από καιρούς καρδούλα μου
άλλού σ' έχω δωσμένη;...

«Αμαρυλλίς»

ΤΕΣΣΕΡ' ΑΧΩΡΙΣΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Πέρα σε κάμπος με άνθος γύρω
από τό πατέρα.
Χορεύουνε τά τέσσερά του τά παι-
διά πιασμένα χέρα χέρη
Τά τρία είναι βασιλιάδες διαλεκτοί
και πνευμένοι,
Τό άλλο είναι κόρη όλόχαρη π
άλλη δέ έρίχνεται για ταίρι

Ο πρώτος άρχισε νά τραγουδεί
«δρροσιά στά δένδρα κάτω στα κλα-
διά μ'ας προσκαλεί πάμε νά δρροσι-
στούμε.

Νά παίξουμε νά φάμε με χαρά και
τά βιβλία 'ς κλειστούνα».

Ο δεύτερος εξακολουθεί «πάρετε
γέροι και παιδιά από 'νά κλαθαίκε
εις τό χέρι

νά πάμε στο σκυφύλλι τό γλυκό
που έχει γίνει τόρα στο άμπέλι.»

Ο τρίτος συνεχίζει «πολύ καλά με
τό άλλους άδελφούς γλεντήσατε εις
τά χωρία

Τώρα με κάστανα ψητά γύρω στα
μαγκάλια θέμε παρανοιάκια.»

Κι' ή κόρη μ' άλλη χαρά άρχινά
«σ' όλο τό κόσμο εγώ δίδω τή γασά
τήν όμορφή εγώ τώνε μοιράζω.

με τό τρελλό άηδόνι στις νύχτας τήν
δρροσιά εγώ διασκεδάζω»

Κι' ό γέρω χρόνος με χαρά τά σφιγ-
γει στην αγάλη και τά χαιδεύει

Γιατί' χει γριουές τρείς βασιληά-
δες διαλεχτούς και κόρη που δέν έ-
χει ταίρι.

(Χιονισμένος Ψειλορέτης)

ΧΑΤΗΡΙ

Είπε—άγγαλιάζοντας τό λιγνό κο-
ρμί μου.
πλάϊ σου εδέθηκε ή φτωχή ζωή
μου
σαν κισσός που δένεται σε δύο κορμί
πλατάνου
Είπε και μου φίλησε τά δύο μα-
γουλά μου

»Όσο κι' αν με δέρνουνε οι σκλη-
ροί άνέμοι
τόσο τό καρμάκι σου βρίσκομαι
δεμένη
και δέν βλέπω ή δύστηχη του θα-
νάτου τρόμο
όσο τήν καρδούλα μου στη κα-
ρδιά σου νιώθω

Κι' είπα: Είν' ή γνώμη σου άδολη
άληθεια
και γι' αυτό αν με κούρασαν οι
καύμοι τά στήθεα
δέν λιγώ στα βάσσα και δέν γο-
ναίζω
όσο νιώνω ό δύστηχος κός για
σένα άνάξω.

Γ. Γεωρβασάκης

Τύπος Γ. Γεωρβασάκη και Σίλας

ΒΡΑΔΥΑΖΟΝΤΑΣ

Απόβραδο. Τά σύγνεφα
ντυμένα στο χρυσάφι
δειλά τ' άσημοβλέφαρα
θλιμμένη ή Πλάσι κλείνει...
θεϊά τριγύρα σιγαλιά
—Μές της ψυχής τά βάδη
μιά έλπίσα που φτεροκοπά
τό πόνο μου άπαλύνει

Γ. Καλομενόπουλος

ΜΟΝΟΣ ΕΓΩ

Γιομάτη ή νύχτα θέληγτρο
κι' όλόλαμπρα τ' άστέρια...
Γαλήνη θεϊά—άπέραντη—
χυμένα όλόγυρα μου.
Είς τις φωλιές τους τά πουλιά
λουφάξαν ταίρια—ταίρια.
και μόνο εγώ ανεβαίνονας
—μόνος—τό Γολγοθά μου.
Ρέθυμον 1923.

Γ. Καλομενόπουλος

ΣΚΕΨΗ

Σάν Προμηθέας μ' άλοσιόδες
βρίσκομαι σφιχτά δεμένος
εις τής ανάγκης τό βουνό
σά Λαϊάλος αποκλεισμένος
στης δειλιάς τόν ώκεανό
με συντροφιά μόνάχα έλπίδες.

Αυτές μου λέν σαν νησιόδες
» Τ' ώφελει ή ύλη ή δεμένη;
» Φτέρωσε τής ψυχής σου τ' άτις
» πέταξε σε χώρα ποθημένη
» στής σκέψης τ' άλλα παλάτια
«έξυπτε τις ύλικές φροντίδες.

Μ. Γ—ος

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Θεωρώ καθήκον μου.
και δημοσία νά εύχαριστή-
σω τή κοινωνία Ρεθύμνου
που μ'ας περιέβλε με τόση
στοργή, και τότε φανερά
απόδειξε τήν έχτίμησή της
για μ'ας τήν προσεμένη Γε-
τάτη.

Ο εύχαριστών

ΣΤΕΦ. ΚΑΛΟΡΤΑΣ

